

TÔI ĐÃ LÀM VỢ TỈ PHÚ NHƯ THẾ NÀO

Cô giáo Cốc Ái Lâm

Xin chào mọi người! Tôi lớn lên trong một gia đình nông thôn, trong nhà có 7 anh chị em, tôi đứng thứ 6, tôi có 4 người anh, 1 người chị và 1 em trai. Lúc đó nhà tôi vô cùng nghèo khổ. (Xuất thân nghèo khổ, thiên tánh hiếu thuận). Mỗi khi tôi nhớ lại thời thơ ấu của mình, những hình ảnh hiện lên trong tâm trí tôi đều là cha mẹ vì nuôi dưỡng 7 anh em chúng tôi mà không ngại gian khổ làm việc vất vả bất kể ngày đêm. Mẹ tôi mỗi ngày đều ra đồng làm việc, buổi tối về nhà còn phải may quần áo, may giày cho 7 anh em chúng tôi. Những hình ảnh đó luôn hiện lên trong tâm trí tôi. Khi tôi còn rất nhỏ vừa mới hiểu chuyện, thật sự là tôi đã hạ quyết tâm là khi tôi biết kiếm tiền, tôi nhất định sẽ kiếm thật nhiều thật nhiều tiền, kiếm thật nhiều tiền để hiếu kính, chăm lo cho cha mẹ tôi, tôi phải giúp các anh các chị của mình có một cuộc sống hạnh phúc, để người khác không coi thường chúng tôi. Cứ như vậy, thời thời khắc khắc tôi luôn giữ mãi quyết tâm này. (Một người lương thiện, mọi người kính nể, ông trời gia hộ, tà ác tránh xa, phước lộc kéo đến, làm việc ắt thành) Thật sự như vậy, “nhân hữu thiện nguyện, thiên tất hựu chi”. Từ nhỏ mặc dù tôi không được học hành gì nhiều, tôi cảm thấy sau khi được học văn hóa truyền thống, tôi đã cảm thấy bản thân mình là một người con rất là nhu thuận, tức là lớn thế này rồi, tôi

cảm thấy lúc này tôi ngồi bên dưới nghe các thầy cô giáo chia sẻ, tôi đã nhớ lại một chút, tôi sống đến năm nay đã 40 tuổi rồi, tôi có 7 anh chị em, nhà chồng tôi có 6 anh chị em, từ trước tới giờ, tôi và các anh chị của mình, và các anh chị em của chồng tôi không hề xảy ra một lần nóng giận, tranh cãi nào. (Đức tính bẩm sinh của người nữ: Nhu thuận không bướng bỉnh ngỗ nghịch, khiêm tốn không ngạo mạn khinh người, bình lặng không bùng bột nóng nảy, vượng gia không bại hoại gia tộc). Thật sự là tôi cảm thấy chính bởi vì sự nhu thuận này, có thể lúc này người dẫn chương trình cũng đã giới thiệu về tình hình hiện nay của chúng ta, sự nhu thuận thật ra là một đức hạnh rất vĩ đại của người nữ, nhất thiết phải làm cho được. (Thượng thiện nhược thủy, thủy lợi vạn vật, vĩnh viễn bất tranh, vĩnh tại thâm xứ, vĩnh viễn nhu thuận, vĩnh viễn bình tĩnh, sanh dưỡng vạn vật). Mọi người nhất định phải thông cảm, bởi vì tôi không biết viết bài phát biểu cho nghiêm chỉnh, tôi chỉ nghĩ đến điều gì thì sẽ chia sẻ với mọi người những trải nghiệm chân thật của tôi. (Lúc nhỏ thất học, lập chí làm giàu) Còn một điều nữa, tôi nhớ là vào 20 năm trước, lúc đó nhà tôi rất nghèo, tôi đã luôn nghĩ đến việc kiếm tiền, cũng không nghĩ đến chuyện học hành, đi đến trường học cũng không học được bao nhiêu, cũng không nghiêm túc học hành, cho nên những chuyện văn từ ngôn ngữ cũng không học được bao nhiêu. Tôi nhớ là 20 năm trước, anh hai tôi giới thiệu người yêu cho tôi, cha tôi đã đưa ra quyết định giúp tôi, tôi nhớ là hồi đó cha tôi đã nói rằng

“Lấy anh chàng này đi, mặc dù hơi thấp một chút, nhưng là một người tốt”, đã bảo tôi gả cho chồng của tôi. (Tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu). Bây giờ họ đều nói tôi rất có phước, tôi rất có phước nên đã đi theo chồng tôi, 20 năm trước đã đến Bắc Kinh rồi, sống ở Bắc Kinh, và bắt đầu mua bán than. (An phận thủ thường, phận người làm con, kính thuận cha mẹ, phận người làm vợ, kính thuận chồng mình, đức đó như nước, thiện lành cát tường). Thật ra lúc đó khi đến Bắc Kinh, chúng tôi cũng không có tiền, nên ở nhà thuê, mua một chiếc xe đạp cũ và hai chúng tôi bắt đầu lăn lộn phấn đấu, thật sự mà nói cũng đã nếm đủ đắng cay ngọt bùi. (Tay trắng lập nghiệp, chồng xướng vợ theo, cần cù tiết kiệm, hôn hậu đúng mực, không tham không cầu, đại đạo phát tài). Nhờ sự kiên trì chịu khó, vững vàng chững chạc, làm lụng vất vả của chúng tôi, thời gian dần trôi qua, ngày này qua ngày khác, năm này qua năm khác, ban đầu chúng tôi không mua nổi chiếc xe đạp mới, đến nay tài sản cũng đã có cả trăm triệu tệ, xe hơi mua nhiều đến nỗi tôi đếm không xuể có bao nhiêu chiếc xe rồi. (Giúp chồng dạy con, nhu thuận sanh phước) Tức là tình hình như vậy, hồi đó tôi cũng không có học hành gì, chỉ biết đi theo chồng mình, luôn luôn là chồng xướng vợ theo, thật ra mà nói tôi đã từ từ suy ngẫm lại, thật ra, quá trình này của tôi, không có văn hóa cũng không quan trọng, nhưng là một người phụ nữ, quý vị thật sự làm được những điều này rồi, thì thật sự cũng là có đức hạnh rồi, có đức hạnh thật ra cũng sẽ có thể chứa đựng tài vật. (Đức

nước nhu thuận, gặp vuông thì vuông, gặp tròn thì tròn, gặp nóng thành khí, gặp lạnh thành băng, Đạo Đức Kinh nói, thượng thiện nhược thủy).

Chồng xướng vợ theo, hồi còn nhỏ thì nghe lời cha, hồi còn nhỏ thì nghe lời cha, nghe lời mẹ, không nổi nóng với cha mẹ, cha mẹ bảo làm gì thì làm nấy, cha bảo gả cho người chồng này thì tôi liền gả. Sau khi lớn lên, cha tôi bảo gả cho người chồng này, sau đó tôi luôn luôn nghe lời chồng mình, chồng xướng vợ theo, mỗi khi tôi làm việc, nhìn biểu cảm sắc mặt của chồng mình tôi sẽ biết anh ấy muốn bảo tôi làm thế nào, tôi sẽ làm thế nấy (Thăm dò ý tứ, biết làm vợ hiền). Bởi vì tôi cũng không có văn hóa, tôi cũng không biết nắm lấy phương hướng, tôi chỉ là nghe lời cha, rồi nghe lời chồng. Bây giờ sau khi được học văn hóa truyền thống, thật sự tôi đã hiểu ra, thật ra, một người phụ nữ, có thể chồng xướng vợ theo, giúp chồng dạy con, thì đó là một người phụ nữ tốt. (Tài nữ bạc mệnh, tưởng mình thông minh, cậy tài ngạo mạn, khinh thường cả chồng, cố chấp bảo thủ, thường gây đối lập, không biết nhu thuận, đánh mất nữ đức). Tôi sẽ từ từ kể cho mọi người nghe tôi đã thực hiện cuộc sống “chồng xướng vợ theo”, giúp chồng dạy con như thế nào, sẽ kể từng chuyện từng chuyện, cũng đều là những cảm nhận chân thật, làm thế nào thì tôi đều sẽ chia sẻ báo cáo với mọi người thế đó. Mọi người cảm thấy tôi nói đúng thì vỗ tay cho vui vẻ, không đúng thì thông cảm cho! Thật ra hôm qua khi tới đây tôi cũng đã nói với các thầy cô rồi, tôi nói “Thầy à, tôi thật sự không dám lên bục chia sẻ

nữa, hễ tôi đứng trên bục là tim đập loạn xạ, đầu tóc đổ mồ hôi, tôi cũng không biết nên nói chuyện gì tốt, chuyện gì không tốt. (Thận trọng dè dặt, nơm nớp lo sợ). Các thầy cô nói “Rất tốt, điều gì có thể lợi ích đại chúng thì cô cứ chia sẻ”. Tôi nói “Nếu như có thể lợi ích đại chúng thì tôi sẽ chia sẻ một chút vậy (Đệ tử quy: Nghe khen sợ, nghe lỗi vui, người hiền lương, dân gần gũi). Thật ra mà nói, tôi thật sự cảm thấy mình không có gì để đứng trên bục chia sẻ giống như người khác, từ nhỏ tôi cũng học hành không ra sao, chỉ nghĩ đến việc kiếm tiền. (Lao vào kiếm tiền, thật lòng hồ thẹn). Sau khi lớn lên rồi, lớn lên thì gả cho chồng tôi rồi đến Bắc Kinh cũng chỉ nghĩ đến việc kiếm tiền, bởi vì lúc đó nghèo đến nỗi người khác cũng coi thường. Sau khi theo chồng tôi đến Bắc Kinh, trong tâm tôi cũng hiểu rõ một điều là bất luận thế nào cũng phải nghe lời chồng, cố gắng kiếm tiền, kiếm tiền cho thật nhiều thật nhiều. Sau đó tôi chỉ nhắm thẳng vào mục tiêu kiếm tiền này, tiền cũng đã kiếm được rồi, nhưng có rất nhiều lúc, thật ra sau đó cũng đã hiểu được, tiền cũng không phải vạn năng, có lúc tiền cũng sẽ hại người, bây giờ thì lại hối hận, sau khi hối hận thì thấy vẫn rất may mắn, năm 2008 chồng tôi đã học văn hóa truyền thống, sau khi học được 4 ngày thì quay về nói với tôi “Khóa học văn hóa truyền thống rất tốt, em cũng đi học đi”. Tôi nói “Anh bảo em học thì em sẽ đi học”. (Biết sai liền sửa, là người vợ tốt, không tham tiền tài, không tham hưởng thụ, giúp chồng thành đức, dạy con thành hiền, gia đạo hưng thịnh). Thật ra con

người tôi từ nhỏ tới lớn, đầu óc của tôi không hợp với chuyện học hành, nghe những bài học do các thầy cô giảng, tôi sẽ không nhớ được những ngôn từ mà các thầy cô đã nói, mà tôi đã làm việc và học tập theo những cảm ngộ của bản thân mình (Tiếp xúc giáo dục thánh hiền, lập chí thay đổi gia đình). Sau khi học xong thì thật sự nhận được lợi ích không nhỏ. Thật ra chuyện học hành, bất luận hồi nhỏ trình độ quý vị cao thấp ra sao đều không quan trọng, quan trọng là sau này, sau khi học rồi, quý vị vẫn có thể thay đổi rất nhiều vận mệnh, tôi cảm thấy rất tốt. (Tiếc thay bao nhiêu tài nữ, tưởng mình tài giỏi thông minh, miệt thị văn hóa truyền thống, tôn sùng phương Tây hiện đại, đoạn tuyệt phước báo gia đình, hại đến chồng con cháu chất, chớ cười người khác kém tài, thông minh hóa ra hại đời). Bây giờ tôi nói một chút về những thay đổi trong việc câu thông giữa tôi và con cái sau khi học tập văn hóa truyền thống. Học văn hóa truyền thống rồi, trước đây sau khi chúng tôi kiếm được tiền, người phụ nữ không có học như tôi đã nghĩ thế nào, dù sao bây giờ mình có tiền rồi, hồi còn nhỏ khi mình không có tiền, người ta coi thường mình, mình mặc áo quần rách rưới, cỡi chiếc xe đạp cà tàng, bây giờ mình có tiền rồi thì không thể để con cái mình bị người khác coi thường, 3 đứa con tôi đều là thế hệ 9X, năm 1991 một đứa, năm 1992 một đứa, năm 1998 một đứa. (Phương hướng sai lầm, hại đời con cái). Ba đứa trẻ này tôi đã nghĩ gì? Dù sao thì tôi cũng không biết dạy, tôi có tiền thì cứ đưa chúng đến các trường học cao cấp, đưa đến

trường học cao cấp, trong giá trị quan của tôi thì thế nào là những trường học cao cấp? Cứ trường nào thu học phí cao thì là trường cao cấp, thật sự hồi đó tôi luôn nghĩ như vậy, dù sao thì cũng sống ở Bắc Kinh, đều cho các con chuyển hộ khẩu đến Bắc Kinh, sau đó tìm hiểu điều tra coi trường nào học phí đắt thì đưa hai đứa con gái đến trường tư thục đó học. Trường tư thục thật ra học phí thì cao, về việc giáo dục tri thức thì cũng không tệ, thành tích học tập của các con cũng không tệ, nhưng một điều phiền phức nhất là bắt đầu đua đòi ăn mặc, toàn mặc đồ hàng hiệu, toàn ăn đồ cao cấp, đã nuôi dưỡng hai cô con gái này thành những cô tiểu thư trong gia đình quý tộc, đi xe hơi cao cấp, ăn ngon mặc đẹp, còn tôi thì cứ đinh ninh một điều, dù sao mình có tiền thì cứ cho các con xài. (Người có khí chất, dù nghèo vẫn sang, khí chất do đâu, tự lực tự cường, không tham xa xỉ, nhân cách cao quý, người người kính mộ, ắt sẽ thành tựu). Sau khi học văn hóa truyền thống rồi tôi mới phát hiện ra rất nhiều vấn đề, thật ra được học hành cũng chưa chắc đã là người tốt. (Những người ti tiện, giàu cũng bản tiện, ti tiện vì sao, không biết tự cường, tham lam xa xỉ, nhân cách đọa lạc, người người khinh miệt, ắt sẽ bại gia). Thật sự là thế nào? Người có đạo đức mới là người tốt thật sự. Năm nay, từ khi học văn hóa truyền thống, tôi đã quan sát được một hiện tượng gì? Năm ngoái có một sinh viên tốt nghiệp Đại học Bắc Kinh, sau khi tốt nghiệp, đã 3 tháng trời em vẫn không tìm được việc làm, sau đó thì tìm được chồng tôi, tìm đến công ty của chúng tôi và

đi làm. Đại học Bắc Kinh thi hơn 660 điểm, sau khi học đại học xong thì đến công ty chúng tôi làm việc, sắp xếp em đến bộ phận nào thì thực tập ở bộ phận đó mấy ngày đều không chấp nhận, nói là “Đứa trẻ này làm việc gì cũng không được, những việc đơn giản nhất như lau bàn cũng không lau cho sạch sẽ”. Quý vị nói thi được 660 điểm mà không biết lau bàn, tôi thấy các con của tôi sau này chắc chắn cũng đều vậy, cũng là dạng không biết lau bàn gì hết. (Đức hạnh đứng thứ nhất, tài cán đứng thứ hai). Quý vị nói xã hội hiện nay, tôi cũng nói thật, chia sẻ với mọi người một chút tâm đắc này, nếu chúng ta đã có duyên tiếp xúc với văn hóa truyền thống thì trong phương diện giáo dục con cái chúng ta nhất định không được nhìn chăm chăm vào điểm số, cái gì mà 600 điểm, cái gì mà Thanh Hoa, Bắc Kinh, Nhân Dân, phải nhắm vào điều gì? Nhắm vào việc các con phải có đạo đức và bắt đầu hiếu kính với cha mẹ (Khoe khoang tài phú, khoe khoang học thức, khoe khoang thân phận, khoe khoang hưởng thụ, khoe khoang tài nghệ, khoe khoang tướng mạo, nhân cách khiếm khuyết, đều tướng hạ tiện). Khi tôi chưa học văn hóa truyền thống thì tình hình của hai cô con gái tôi là thế này, các con tôi học hành đều rất khá, đến mức độ như thế nào? (Hiếu đễ trung tín, lễ nghĩa liêm sỉ, nhân ái hòa bình, cung kính khiêm nhường, cần kiệm chất phác, chánh trực hồn hậu, nhân cách quang minh, đều tướng cao quý) Các con đều trở nên, giống như hai con gái tôi, khi tôi chưa học văn hóa truyền thống, tôi muốn đưa hai đứa con gái về quê để thăm ông

nội bà nội bà ngoại, hai đứa trẻ này hẹn tới hẹn lui mãi không muốn về, cứ nói là học hành bận rộn, bận chuyện này bận chuyện kia. Thật ra bây giờ tôi đã hiểu được, đó là do chúng không có hiếu tâm, không hiểu những đạo lý làm người. Rồi khi đi đón chúng tan học, nếu hôm nay quý vị đi một chiếc xe dỏm để đến rước chúng, có một lần tôi còn nhớ rất rõ ràng chuyện này, tôi chia sẻ với mọi người một chút. (Hễ mở miệng ra, toàn là chính mình, ăn mặc tiêu xài, luôn nghĩ về mình, không nhớ cha mẹ, tài cao tám đầu, cũng là nghịch tử). Con gái thứ hai của tôi đi học, hôm đó tôi cử một chiếc Santana của công ty đến rước con bé. Chú tài xế đó đợi hoài đợi mãi vẫn không thấy con bé xuống, chú tài xế mới gọi điện cho tôi nói là "Con bé đâu rồi, hôm nay đợi mãi không thấy". Sau đó đợi đến khi tất cả các bạn trong trường đều đi hết rồi con bé mới từ từ đi xuống. Về nhà tôi hỏi nó là "Sao hôm nay con ra trễ vậy, chú tài xế cứ gọi cho mẹ nói không thấy con đâu, có chuyện gì hả?". Nó nói "Không có gì, con đã thấy từ lâu rồi, Santana tới rồi". Thật ra là con bé có một tâm trạng gì? Có thể là chiếc Santana đó sẽ làm nó mất mặt. Cho nên đứa trẻ này ngay từ nhỏ đã tập thành giá trị quan như vậy rồi (Coi trọng ăn mặc, ắt thành bại gia tử). Khi chưa học văn hóa truyền thống thật sự là phụ huynh không hiểu chuyện, con trẻ cũng không hiểu chuyện, thật ra đó không phải lỗi của con trẻ, cũng không phải lỗi của người lớn chúng ta, mà chỉ trách chúng ta tiếp xúc với văn hóa truyền thống rất trễ. (Không oán trời không oán đất, chỉ trách mình không

học). Thật ra mà nói, sau khi tiếp xúc với văn hóa truyền thống, con trẻ và người lớn đều đã thay đổi, chứ không phải con người chúng ta không thay đổi được, làm sai việc gì, quý vị coi hai ngày nay mọi người đã nhìn thấy những thầy cô đã chia sẻ ở đây rồi, mắc phải sai lầm lớn đến đâu, làm việc xấu xa đến đâu, hề tiếp xúc với giáo dục của cô thánh tiên hiền thì lập tức liền thay đổi, chứ đừng nói chi một chút tính khí cao ngạo của con cái nhà chúng tôi, tiếp xúc với văn hóa truyền thống rồi chắc chắn sẽ thay đổi được.

(Sở dĩ là người, vì có nhân tánh, nhân tánh không giữ, méo mó che phủ, nhà tuy phú quý, làm việc đê tiện, rồi thành hạ tiện, giáo dục đứng đầu).

Hai vợ chồng chúng tôi sau khi học văn hóa truyền thống thì trong tâm cũng biết rõ rồi, sau này giáo dục con cái thì phải giáo dục từ phương diện đó. Hơn nữa nói một chút về đứa con út, khi chưa học văn hóa truyền thống, đứa con trai út của tôi, trước đây trong tâm tôi cũng có giá trị quan như vậy, tức là sao? Là hai đứa con gái một đứa con trai, con cái không dễ giáo dục. Thật ra sau đó tiếp xúc với văn hóa truyền thống rồi, thật sự là không phải không dễ giáo dục, mà là phương pháp giáo dục của chúng ta không đúng. Khi con trai tôi còn nhỏ, tôi cảm thấy mình cũng không được học hành gì, mình chỉ biết theo chồng mình kiếm tiền, nên đã đưa con mình đến nhà của một giáo sư đại học Thanh Hoa, môi trường văn hóa trong gia đình giáo sư nông hậu, mình có tiền thì cho người ta tiền để người ta giáo dục con mình.

(Đưa vào danh môn, tăng trưởng ngạo mạn). Thật ra đưa đến nhà của giáo

sur Thanh Hoa rồi, tan học, cháu học ở trường tiểu học trực thuộc đại học Bắc Kinh, quý vị coi cái suy nghĩ này, lúc đó cảm thấy mình rất là lợi hại, chúng tôi chỉ là những nông dân đến từ Đại Đồng Sơn Tây mà lại cho con học nào là Bắc Kinh nào là Thanh Hoa, ngày ngày đều quán xuyến như vậy, tương lai chắc chắn chúng sẽ là nhân tài trụ cột của quốc gia, cứ nghĩ như vậy. Thật ra sau khi học văn hóa truyền thống rồi mới hiểu ra, không phải vậy, thật ra đó chỉ là tăng trưởng sự ngạo mạn của chúng thôi, nếu chúng không có đức hạnh, ngày ngày ở trong Thanh Hoa Bắc Kinh, tương lai chúng cũng không thể trở thành nhân tài trụ cột của đất nước. (Giáo dục tri thức, giáo dục kỹ năng, rút cuộc chẳng phải, giáo dục nhân đạo, luân lý đạo đức, hoàn toàn vô tri, người không ra người, tri thức ích gì). Sau khi các con học rồi tức là 5 người trong nhà chúng tôi đều đã tiếp xúc với văn hóa truyền thống, thật sự rất may mắn, cho nên tôi cảm ơn văn hóa truyền thống đã cứu văn gia đình chúng tôi, thật ra thì đã cứu văn gia tộc chúng tôi, tương lai phương hướng này sẽ thay đổi rất nhiều rất nhiều (Chị Cốc và 3 người con). 3 đứa nhỏ đã quỳ trước mặt tôi mà khóc bù lu bù loa, chúng đã nói gì? Nói là "Mẹ ơi chúng ta làm sai rồi, thật ra không phải lỗi của mẹ, cũng không phải lỗi của chúng con mà do chúng ta chưa được học giáo dục của thánh hiền. Ngày nay chúng ta có duyên học được giáo dục của thánh hiền, chúng ta tuân theo giáo huấn của thánh hiền mà làm lại từ đầu, sẽ không trễ chút nào đâu" (Một khi thọ giáo, cả nhà hối cải). Sau khi bọn trẻ

khóc xong, khóc xong thì bắt đầu, bắt đầu thay đổi, bắt đầu từ lúc đó, điều thứ nhất, tức là văn hóa truyền thống khiến chúng tôi thay đổi, điều thứ nhất là "bách thiện hiếu vi tiên", quyết định đầu tiên của chúng tôi, 5 người chúng tôi đã quyết định đón ông bà nội, tức là cha mẹ chồng của tôi từ dưới quê lên Bắc Kinh sống chung với chúng tôi. (Kiêu thụ tiên kiêu căn, hiếu thân tiên hiếu tổ). Đây là văn hóa truyền thống (Hiếu kinh: Phù hiếu đức chi bồn dã, hiếu chi sở do sanh dã, thiên chi kinh dã, địa chi nghĩa dã, dân chi hành dã), đón ông bà nội từ dưới quê lên Bắc Kinh, ở trong nhà thì căn nhà trước đây của chúng tôi cũng rất lớn, trên lầu dưới lầu 300 mét vuông, hồi đó chưa học văn hóa truyền thống thì cảm thấy có tiền thì cho cha cho mẹ cho cha chồng cho mẹ chồng, tiền cho không ít, nhưng lại không hiểu những điều này, hồi đó chưa học văn hóa truyền thống, chúng tôi cảm thấy mình so với nhà người khác thì cho tiền tức là hiếu tử, sau khi học văn hóa truyền thống rồi, chúng tôi mới biết điều gì? Cho tiền chỉ là tiểu hiếu, căn bản cũng không gọi là hiếu (4 giai đoạn của việc hiếu thuận: Dưỡng thân cha mẹ - tiểu hiếu, dưỡng tâm cha mẹ - trung hiếu, dưỡng chí cha mẹ - đại hiếu, dưỡng huệ cha mẹ - chí hiếu). Sau khi học văn hóa truyền thống rồi, 5 người chúng tôi mới biết, rước ông bà qua bắt đầu làm từ chính mình, tôi không biết nói nhưng tôi biết làm, rước cha mẹ chồng về nhà mình ở, rồi tôi mua tất cả các quần áo đủ các mùa từ trong ra ngoài cho cha mẹ chồng mặc, ăn uống thì tôi mua sắm sắp đặt đầy đủ, hàng ngày đều ở trong nhà,

bắt đầu từ chính tôi, về việc hiếu kính, chung sống với cha mẹ chồng (Cái hiếu thấp nhất là dưỡng thân thể, cái hiếu kế tiếp là dưỡng tâm hoan hỷ).

Trong quá trình này tôi có tâm đắc gì thì sẽ nói cho mọi người nghe để mọi người tham khảo. Nhưng sau khi làm như vậy thì thấy cha mẹ chồng không có vui, tôi cũng rất thắc mắc, tại sao cha mẹ lại không vui? Sau đó dần dần hiểu ra cha mẹ chồng vì sao không vui? Cha mẹ chồng nhìn thấy chúng tôi làm như vậy, tiêu tiền quá hào phóng, đồ ăn thức uống cũng mua rất là đắt, mặc quần áo cũng quá cao cấp, cha mẹ chồng tôi là những người có đức hạnh, họ biết làm vậy là thế nào? Lãng phí. Thật ra lúc đó tôi cũng đã đang thay đổi, tôi cũng đã hiểu rồi, vào năm 2008, tôi đã từng nghe một đại hội luận đàn như thế này, lúc đó là nói về tiết thức ăn, áo mặc, tiền tài, cái tiết này không phải là tiết tiền của mình, mà thật ra là tiết phước báo của mình.

(Tiết cái ăn mặc, không vì tiết tiền, mà vì tiết phước, nhường tiền nhường vật, thường hay nhường người, càng nhường càng nhiều) Có nhiều tiền bạc không có nghĩa là phước báo sẽ lớn. Câu nói này đối với tôi cũng đã có rất nhiều cảm ngộ, tôi mới biết là, khi một người không có tiền sau đó kiếm được tiền, sau khi quý vị kiếm được tiền, nếu quý vị không làm một người có đạo đức, quý vị không kiếm được phước báo, không kiếm được phước báo, tiền bạc tiêu xài phung phí bừa bãi, thì cuộc sống sau này của quý vị, không những con cái quý vị không tốt, quý vị cũng sẽ không tốt. (Vô đức hữu tài tài tất khứ, hữu đức vô tài tài tất lai). Bản thân tôi đã học và ngộ

được như vậy, dần dần tôi cũng làm được như vậy, vừa học, vừa ngộ, vừa làm và nghĩ đến đạo lý trong câu nói này, có tiền không có nghĩa là có phước báo, chuyển biến lại tức là, trong cuộc sống tương lai, tôi phải hạ công phu trong việc gia tăng phước báo và đức hạnh. (Đức giả bồn dã, tài giả mạt dã, bồn mạt đảo trí, tài bất năng đắc) Bao gồm con cái cũng vậy, sẽ không hạ công phu ở chuyện gia tăng tiền tài nữa, cha mẹ chồng không vui thì chúng tôi thấy khó hiểu, sau đó mới dần dần hiểu được, thật ra là bởi vì khi chúng tôi xài tiền phung phí, khi mua đồ thì cứ có tiền là xài tiền, so với những người đến từ nông thôn thì sẽ khác. Cha mẹ chồng tôi thì cho dù được sắm sửa đủ thứ ăn ngon mặc đẹp nhưng làm thế nào các cụ cũng không vui lắm, tôi cũng tìm đủ mọi cách, tìm mãi tìm mãi thì tìm được điểm này (Cha mẹ thương con có đức, không phải thương con có tiền). Dần dần thì các con chúng tôi, tôi và chồng tôi, trước đây thật ra mà nói, chúng tôi kiếm được chút tiền, hồi nhỏ nghèo quen rồi, giờ mua áo quần toàn mua hàng hiệu, mua lung tung, 2 vạn tệ cũng mua, 3 vạn tệ cũng mua, tức là không quan tâm, kiếm được tiền rồi thì cảm thấy, hồi đó chúng tôi đã hình thành giá trị quan là kiếm được tiền rồi mà không xài thì để làm gì? (Kiếm tiền chỉ vì mình ắt hung, kiếm tiền thường vì người ắt cát) Chúng tôi cũng không có một phương hướng lớn, bởi vì không có giáo huấn của thánh hiền, chúng tôi không hiểu, cứ kiếm được tiền là xài, xài cho con cái xài cho chính mình, nếu kiếm tiền mà không xài thì kiếm tiền để làm cái gì, chính

mình cũng không hiểu rõ, không sáng tỏ (Đạo đức như thước, tài phú như kéo, cuộc đời như vải, không có đạo đức, dù có kéo vải, uổng công cả đời, cũng chẳng thành áo). Khi tôi nghe hiểu rồi, khi tôi ngộ được một chút rồi, thì tôi sẽ làm. Tôi làm ngay, rồi còn một điểm nữa, tức là trong việc hiếu kính với cha mẹ chồng, tôi cũng không lãng phí thứ gì nữa, cha mẹ chồng sống trong nhà chúng tôi cũng thấy vui lòng, để cha mẹ chồng, cha mẹ ruột đều thật sự vui lòng, cảm thấy chúng tôi luôn làm những việc đúng đắn vậy là lên trung hiếu rồi, tăng lên được 1 cấp, điểm này tôi đã làm được. (Cha mẹ thương con có đức, không phải thương con có tiền) Trước đây thì tôi ở Bắc Kinh kiếm tiền, mẹ tôi còn có 4 anh trai và em trai chăm sóc, tôi thì cứ mỗi lần về nhà đều cho tiền, dù sao thì cũng không, luôn cảm thấy có nhiều người chăm sóc như vậy, tôi cũng chưa làm được những chuyện quan tâm chăm sóc mẹ. Sau khi học văn hóa truyền thống rồi, tự tôi đã đặt ra một kế hoạch cho chính mình. (Có tiền mà không có đức, mặc dù vinh hoa, cha mẹ ưu phiền, có đức mà không có tiền, cho dù thanh bần, cha mẹ an tâm) Ban đầu là mỗi tuần bắt buộc phải gọi ít nhất 1 cuộc đến 2 cuộc điện thoại, hồi đó đặt ra như vậy, bởi vì công việc cũng bận rộn, rồi sau đó mỗi tháng phải về nhà 1 lần. (Cho tiền không phải tất cả, cha mẹ vui lòng mới là cái chính) Tôi nhớ là lần đầu tiên về nhà thì tôi đã đưa mẹ mình, đưa mẹ mình đến một phòng tắm cao cấp, rồi thay hết toàn bộ quần áo trong ngoài cho mẹ tôi, rồi bắt đầu kì cọ chà rửa sạch sẽ từ trên xuống dưới cho mẹ tôi. Tôi

nói "Mẹ, trước đây con gái mẹ làm không tốt", thật ra mẹ tôi luôn cảm thấy tôi rất nghe lời, bà cụ rất hài lòng về tôi, chưa bao giờ nóng giận hoặc phản kháng bà cụ, bà cụ cũng không nói tôi có gì không đúng. Nhưng sau khi học văn hóa thánh hiền rồi thì tôi thấy mình làm chưa đúng mực, tôi mới bắt đầu đưa mẹ mình đi tắm, bắt đầu cắt móng tay cho mẹ mình. Lúc đó mẹ tôi đã rất cảm động mà nói "Nhiều năm như vậy cũng chưa thấy con gái nhà ai lại làm thế này, thật ra con đã làm rất tốt rồi, bây giờ càng làm tốt hơn, mẹ rất là vui". (Hiếu thuận: Hiếu khiến cha mẹ thân an khang, thuận khiến cha mẹ tâm hoan hỉ). Bây giờ thì mẹ tôi, dần dần tôi đã tập thành thói quen, không phải mỗi tuần lễ gọi điện 1 lần 2 lần nữa, bây giờ hầu như mỗi ngày đều gọi điện thoại cho mẹ tôi, về căn bản thì 1 tháng sẽ về nhà 1 lần để giúp mẹ tôi sắp xếp chuyện đồ ăn thức uống vật dụng, sau đó đưa mẹ tôi đi tắm, lúc đó mới thấy giáo dục của thánh hiền, giáo dục của văn hóa truyền thống đã giúp tôi hiểu rõ đạo lý này (Hiểu rõ đạo lý vẫn chưa được, nhất định phải làm thì mới thọ ích). Và khi tôi chia sẻ với mọi người thì luôn luôn đề xướng, mọi người hiểu rõ đạo lý rồi nhất định phải làm, phải tiếp tục bằng hành động, sau khi hành động rồi thì tức là chính mình thật sự đã học được rồi. (Nhà có vợ hiền, trên thì an cha mẹ, kính dưỡng cha mẹ chồng, giữa thì thuận theo chồng, giúp chồng thành đức, dưới thì dạy cháu con, lập thân nên người). Về tình hình của bản thân tôi là đã thay đổi từ phía mình, từ phía cha mẹ chồng, thay đổi từ cách tôi đối

xử với mẹ ruột. Các con của tôi, giáo dục con trẻ tức là hành vi của chúng ta chính là tấm gương tốt nhất, không phải chúng ta biết nói những lời hay ho, phương hướng của chúng ta đúng đắn, phương hướng của con trẻ cũng sẽ đúng đắn. 3 đứa con của tôi, tôi cũng không nói gì với chúng. **(Trước hết cha mẹ phải làm được, con cái tự nhiên sẽ học được)** Có 1 lần tôi về nhà, thì 3 đứa nhỏ đứng đó đùn đẩy nhau, cảm thấy rất là ngại ngùng, rồi bung ra một thau nước và đẩy tôi nằm xuống giường "Mẹ nằm đó", con trai tôi nói "Mẹ nằm đó đừng động đây", con gái thì bung thau nước qua, đổ nước vô thau bung lên lầu cho tôi, rồi 3 đứa nhỏ rửa chân, kì chân cho tôi. Quý vị coi, tôi cũng không ngờ là chúng sẽ làm vậy, thật ra sự chuyển biến trong tâm thái của người lớn chúng ta, hành vi của con trẻ chắc chắn sẽ được chiêu cảm, chúng sẽ thay đổi **(Cha mẹ dẫn đầu làm gương, con cái không bảo cũng làm)**. Bây giờ 3 đứa con tôi, hồi trước tới giờ, tôi chỉ chăm chăm vào chuyện học, học hành thì rất khá, bây giờ phẩm đức của 3 đứa nhỏ này cũng đã trở nên rất tốt, khi đi học ở trường, 3 đứa con tôi, căn bản là mỗi ngày chúng đều không quên gửi tin nhắn hay gọi điện thoại cho tôi, báo cáo với tôi một chút về tình hình hôm đó, ở trường đã có những chuyện gì, chúc mẹ ngủ ngon, nghỉ ngơi cho khỏe. **(Con ngoan cũng là dạy mà ra, con hư cũng là dạy mà ra)** Con trai tôi mới 11 tuổi, học ở tiểu học trực thuộc đại học Bắc Kinh. Rồi đến ngày cuối tuần, các cháu đã biết làm gì? Biết nói là "Mẹ ngồi đó, đừng động đây, con làm việc, mẹ ngồi đó đừng

động đây, mẹ nghỉ đi", tức là bảo tôi nghỉ ngơi, các cháu sẽ làm việc cho tôi. Hàng xóm xung quanh ở trong khu nhà cao tầng đó, có nhiều người như vậy, luôn cảm thấy 3 đứa trẻ này không giống với những đứa trẻ nhà người khác, tức là rất lễ phép quy củ, khi đi xuống dưới lầu, nhìn thấy rác thì 3 đứa trẻ này liền chạy qua đó nhặt rác lên đem bỏ vô trong thùng rác, gặp các chú các ông thì cúi mình xuống chào, ấn tượng của cả khu đó đối với 3 đứa trẻ này cũng đã thay đổi, họ mới hỏi là đây là 3 đứa con nhà ai vậy, sao mà hiểu chuyện quá vậy, đi học ở đâu, được ai giáo dục vậy? Hỏi mãi hỏi mãi thì hỏi đến chỗ tôi. (Một gia đình tốt có thể thay đổi cả một khu phố) Thật ra tôi nói mọi người nghe, tôi nói là không phải do trường nào giáo dục đâu, mà là "Đệ tử quy" giáo dục đây, là văn hóa truyền thống của thánh hiền giáo dục đây, tôi cũng không biết nói sao, nếu như quý vị thấy hứng thú tôi sẽ đem "Đệ tử quy" trong nhà tôi ra phát cho mọi người, đĩa "Hạnh phúc nhân sinh" của thầy giáo Thái cũng đem xuống phát cho họ, họ cũng xem. Thật ra dần dần tôi cảm thấy không được học hành, không có văn hóa thì tôi không biết nói năng, nhưng tôi có thể phát đĩa phát sách, ảnh hưởng đến mọi người, thật ra đây cũng là đang ảnh hưởng đến sự hòa hợp trong cả khu phố, khi con trẻ đều được ảnh hưởng, đều lễ phép, đều hiểu chuyện thì ai cũng vui vẻ, việc này làm được rồi. Con trai tôi trong sự thay đổi đó cháu còn đem sách "Đệ tử quy" đem vô trong lớp, phát cho các bạn học trong lớp, phát luôn cho các bạn lớp kế bên, bây giờ cháu là lớp

trưởng trong lớp đó, cháu còn dẫn dắt các bạn trong lớp mình đọc thuộc "Đệ tử quy", đọc "Đệ tử quy", y theo phương pháp của "Đệ tử quy" mà làm. (Một gia đình tốt có thể thay đổi cả một trường học) Cô giáo trong trường nhìn thấy sự thay đổi này cũng rất là khác lạ nên cô giáo mới gọi tôi qua nói là "Con của chị đã thay đổi rất nhiều, phương pháp gì đã khiến em ấy trở nên như vậy? Chị nói một chút về phương pháp giáo dục của mình đi", gọi tôi đến thì tôi cũng vẫn câu nói đó, tôi nói "Cô giáo, tôi không biết, cô giáo, đó không phải là do tôi giáo dục, đó là văn hóa của thánh hiền, là "Đệ tử quy" giáo dục đấy". Tôi mới đem quá trình các con tôi học văn hóa truyền thống và học thuộc "Đệ tử quy" nói với cô giáo, cô giáo đó cũng thấy rất hứng thú, sau đó bây giờ cô hiệu trưởng tiểu học trực thuộc đại học Bắc Kinh, hiệu trưởng cũng là 1 cô giáo, hơn 40 tuổi, chỉ một chút việc đó, từ cô giáo này lại truyền đến chỗ cô hiệu trưởng, tôi cũng có gặp mặt cô hiệu trưởng 1 lần, tôi cũng đem những băng đĩa này, đem những cảm nhận khi tôi tiếp xúc với văn hóa truyền thống ra chia sẻ một hồi với cô hiệu trưởng, cô hiệu trưởng cũng thấy rất hứng thú. Thật ra bây giờ dần dần thì cô hiệu trưởng của tiểu học thuộc đại học Bắc Kinh, cô hiệu trưởng nói dưới sự dẫn dắt của tôi thì phong khí trong cả trường học đều đang thay đổi. (Trong một khu phố, học "Đệ tử quy", khu phố hạnh phúc. Trong một trường học, học "Đệ tử quy", thầy trò có đức. Truyền hình quốc gia, chiếu "Đệ tử quy", cả nước hòa hợp) Thật ra trong tâm tôi biết rõ, đây không phải

là dưới sự dẫn dắt của tôi, mà là dưới sự dẫn dắt của "Đệ tử quy", của văn hóa truyền thống thánh hiền, dưới sự minh trí của cô hiệu trưởng, các phương diện trong trường học, sự thay đổi của con trẻ đều được thọ ích. Trước đây chúng tôi xài tiền, lúc này cũng đã chia sẻ với mọi người rồi, mặc đồ hàng hiệu, ăn đồ cao cấp, mua xe hơi, bây giờ chúng tôi cũng, tức là tâm thái của cả nhà dưới sự giáo dục của thánh hiền cũng đều thay đổi. (Nhà từ thiện cũng là giáo dục mà ra) Bây giờ chúng tôi dùng tiền làm gì, trên căn bản chúng tôi đều là, chồng tôi đã quyết định, mỗi năm xây 1 trường học Hy vọng, năm nay ngôi trường thứ 2 đã xây xong rồi. (Chồng của chị Cốc - Trương Tuyên, quyên tặng vật tư). Trước đây, mỗi tuần khi các con về nhà, cuối tuần các con về nhà chúng tôi sẽ lái xe đưa các con đến những khu giải trí cao cấp, đến những cửa hàng cao cấp mua quần áo, hưởng thụ. Còn bây giờ cứ đến cuối tuần là chúng tôi lại đến Viện dưỡng lão, Viện cô nhi, mỗi tuần đều làm những việc này. (Ngôn ngữ hành vi suy nghĩ, tất thấy đều là năng lượng, phù hợp thiên tánh là thiện, trái nghịch thiên tánh là ác). Còn một tâm đắc nữa là con trai tôi mặc dù mới 11 tuổi, sau khi cháu đã thay đổi về phương diện này, tôi cảm thấy cháu cũng rất có quyết tâm, trên mạng tra được một khu Thuận Nghĩa, ở khu Thuận Nghĩa này có hơn 200 em nhỏ, cha mẹ của các em đều là những người đã vào nhà giam. Có một dì nọ, một dì rất có tình thương đã đem hơn 200 em bé này về nuôi dưỡng. (Năng lượng tích lũy điều thiện, lời xưa là tích công

lũy đức, sẽ nhận lực phản thiện lành, gọi là cát tường hạnh phúc. Năng lượng tích lũy điều ác, lời xưa là thất đức hại đạo, sẽ nhận phản lực xấu ác, gọi là hung họa bất hạnh) Sau khi con trai tôi phát hiện, chúng tôi đã liên lạc với họ, con trai tôi liền nói "Sau này chúng ta sẽ định kì qua đó, không những giúp đỡ những em bé đó về mặt vật chất mà con còn muốn dùng tâm thái tích cực hướng thượng của mình để cho những em bé đó tình yêu thương. Mặc dù cha mẹ các em đã làm việc lỗi lầm, nhưng sau này các em nhất định phải, sau này các em không được làm chuyện lỗi lầm". Con trai tôi nói "Mỗi lần con câu thông với các em ấy bằng tâm linh, tặng sách tặng băng đĩa cho các em, để các em cũng tích cực hướng thượng". Tôi cảm thấy trong tâm mình mới thật sự cảm thấy con của tôi mới thật sự có thể trở thành nhân tài trụ cột của quốc gia. (Thái Thượng cảm ứng thiên: Thị đạo tắc tiện, phi đạo tắc thoái, bất lý tà kính, tích đức lũy công, từ tâm ư vật). Ở trong nhà tôi, từ trên lầu xuống dưới lầu đều lắp máy phát đi phát lại, hàng ngày tôi cũng không phải cảm râm chuyện các con có học hay không, tôi cứ mở đĩa của thánh nhân, mỗi sáng sớm khi các cháu còn chưa mở mắt ra, sáng sớm tôi đã bỏ đĩa vô giống như nhạc báo thức các cháu vậy, trên lầu dưới lầu đều phát ra, nói về những đạo lý của thánh hiền (Thái Thượng cảm ứng thiên: Căng cô tuất quả, kính lão hoài ấu, tế nhân chi cấp, cứu nhân chi nguy). Các cháu dần dần dưới sự hun đúc của văn hóa thánh hiền, tư duy và hành vi của các cháu cũng theo đó mà thay đổi (Dùng đạo

lý thánh hiền đánh thức con trẻ). Hơn nữa mức độ hòa hợp trong gia đình cũng thật sự rất tốt. Đạo này có một số thầy cô đến nhà chúng tôi, thật sự cũng đã nhìn thấy, lần này các thầy cô chia sẻ cũng đã đến nhà chúng tôi và nhìn thấy, hoa và cá trong nhà chúng tôi thật sự cũng đã phát triển vô cùng mạnh khỏe (Thí nghiệm nước của tiến sĩ Giang Bồn Thắng Nhật Bản: Kết tinh nước cực kì xinh đẹp dưới những ý niệm tốt đẹp - Cảm ơn). Trước đó thì các hàng xóm và đồng nghiệp của chúng tôi có đến nhà chúng tôi hỏi rằng "Chị cũng học được cách trồng hoa nuôi cá rồi sao, nhìn hoa trong nhà chị tươi tốt lá cũng không bị rụng, mọc sao mà xanh tươi sum suê thế này, cá cũng tốt thế này". Tôi nói không phải tôi đi học trồng hoa nuôi cá mà là tôi đã học văn hóa truyền thống, giáo dục của thánh hiền (Quy luật của trời đất vạn vật: Tướng do tâm sanh, cảnh tùy tâm chuyển. Hình tượng thân thể tốt xấu đều do tâm thái quyết định. Môi trường hoàn cảnh thiện ác đều tùy nội tâm chuyển biến) Sau khi học giáo dục của thánh hiền thì bầu không khí trong gia đình, văn hóa truyền thống cũng đã nói tới thí nghiệm "Nước biết đáp án" các phần tử nước trong thân thể, thực vật và động vật đều như nhau, 70% cơ thể con người đều là nước, nếu được ở trong một môi trường hòa hợp thì chúng sẽ phát triển rất tốt, hoa và cá cũng như vậy. (Thí nghiệm nước của tiến sĩ Giang Bồn Thắng Nhật Bản: Kết tinh nước cực kì xấu xí dưới những ý niệm tà ác - Khốn nạn) Cho nên chúng ta là một người phụ nữ, hôm nay cũng có rất nhiều chị em ở đây, là một người

phụ nữ, chúng ta nhất định phải dùng sự hòa ái gần gũi của mình, hàng ngày vui vẻ mà xây dựng một bầu không khí tốt đẹp cho gia đình, để con cái, cha mẹ và chồng trong nhà mình, hễ về đến nhà là cảm thấy ấm áp hòa hợp vui vẻ, những phụ nữ như chúng ta phải làm được điểm này (Tâm người nữ làm biến đổi gia đình). Khi quý vị làm được điểm này rồi, thì từ trường trong nhà quý vị, thật ra cũng là bầu không khí trong nhà tốt lên. Quý vị nhớ một điểm, sự nghiệp của chồng mình không phải là không phát triển, khi họ vui vẻ ra ngoài xây dựng sự nghiệp thì làm sao không thuận lợi cho được. Các con cũng vui vẻ mà học tập và chung sống với người khác đều sẽ rất tốt. Là một người nữ chúng ta nhất định phải làm được việc này. (Nhà có từ trường, người nhà ảnh hưởng, người có từ trường, tự mình ảnh hưởng, từ trường tốt xấu, đều tại nhân tâm) Bài chia sẻ hôm nay của tôi mọi người ghi nhớ điểm này, nhất định đừng có về nhà là vừa mắng con vừa kể tội chồng. Làm như vậy không tốt, không tốt, chúng ta phải làm cho được, người phụ nữ phải xây dựng bầu không khí đó cho họ, công việc của họ cũng thuận lợi, học tập cũng tốt, đây chính là giáo dục con trẻ. Là một phụ nữ, đây là cảm nhận của bản thân tôi, nói mọi người nghe, mọi người cũng làm như vậy, chắc chắn sẽ không gặp tai hại. (Hòa khí sanh cát tường, oán khí chiêu tai họa, nam không trung lương, nữ không nhu thuận, trái nghịch thiên tánh, làm sao hưng thịnh) Về phương diện giáo dục con trẻ, dù sao thì tình hình bây giờ, thấy tôi là người phụ nữ như vậy, người khác

đều nói, chồng tôi dù sao cũng thường hay nói tôi "Em ngọc quá", người khác cũng nói tôi rất khờ, ngọc có phước ngọc, khờ có phước khờ (**Bất gian thị phước, bất hậu thị họa**). Bây giờ chúng ta thật ra mà nói, 3 đứa con của tôi có sự giáo dục của thánh hiền. (**Chu Tử trị gia cách ngôn: Khắc bạc thành gia, lý vô cửu hưởng, luân thường quai suyễn, lập kiến tiêu vong**) Nói tới đây tôi lại nhớ tới hồi trước, khi tôi chưa học văn hóa truyền thống thì cứ kiếm được tiền là sắp đặt cho các cháu, mua nhà mua xe, sau này các cháu chắc chắn cũng sẽ có tiền có xe thì sẽ không phải khổ cực nữa. Còn có 1 lần học tiết văn hóa truyền thống, tôi cũng không nhớ là do thầy nào đã giảng, nếu như con cái không có đức hạnh, quý vị để tiền cho chúng thì có tác dụng gì, không có đức hạnh mà để lại tiền thì chúng cũng không thể có được những tài vật đó, hậu đức tải vật, chúng không có đức làm sao chứa tải tài vật của quý vị, vô ích (**Tử tôn vô đức, lưu tài thị họa**). Nếu các con có đức hạnh, quý vị để lại tiền cũng có ích gì? Các cháu có đức hạnh thì sau này các cháu hậu đức sẽ tự mình làm nên tài phú còn nhiều hơn cả chúng ta, để lại tiền cũng vô ích (**Đức bất phối vị, tất hữu tai ương. Đức hạnh không tương xứng với đãi ngộ và hưởng thụ, chắc chắn không thọ nhận nổi mà phải chịu tai ương**). Cho nên tôi và chồng tôi đã hiểu rõ ràng, bây giờ chúng tôi kiếm tiền, các thầy nói có mấy trăm triệu, không dùng tới, chồng tôi có tiền cũng không xài tiền, tôi cũng không tiêu xài gì, trên người tôi thông thường cũng chỉ có 200 tệ, số tiền còn lại chúng tôi đều để

tài vụ trong công ty chia cho các cổ phần cao cấp, số tiền còn lại thì đem ra làm việc gì? (Đề đức cho con cháu, đức có thể sanh tài, hưng thịnh và phú quý. Đề tiền cho con cháu, tiền có thể bại đức, phá gia và vong mạng)

Từ sau khi được học văn hóa truyền thống thì chỉ làm việc này, hôm nay có một em bé bị bại não cần dùng tiền, chồng tôi mới gọi điện nói là ai ai đó, có một tin tức là có em bé bại não cần dùng đến tiền nên bảo tài vụ gửi qua đó chút tiền. Hôm nay có Hội ngân quỹ tình thương nào đó cần đến tiền thì gửi cho Hội ngân quỹ tình thương đó chút tiền. (Tích đức tử tôn, đức năng sanh tài) Văn hóa truyền thống của chúng ta đã khiến tôi hiểu rằng tiền bạc không phải chỉ dành cho con cái của mình, đó là sai lầm, đó là làm hại các con, hoàn toàn không phải thương các con, để lại tiền là làm hại các con, muốn cái gì là cho cái nấy, bây giờ chúng muốn thì không cho nữa, văn hóa truyền thống đã khiến tôi hiểu rõ, cho nên thật sự là tôi kính khuyên mọi người có phước có duyên tiếp xúc với văn hóa truyền thống, không những chính mình phải kiên trì không ngừng học tập văn hóa truyền thống mà còn phải hoằng dương văn hóa truyền thống, để những người xung quanh đều sẽ tiếp xúc với văn hóa truyền thống, để họ cũng được hưởng thụ hạnh phúc trong đời (Một người phú quý, phước trạch vạn nhà, tâm lượng như biển, phú quý vô cùng, vì tiền bất nhân, không biết tu phước, mau chóng suy bại). Thật sự có rất nhiều chuyện ly hôn, tôi nhớ là vào năm 2007, chồng tôi bảo tôi đến Thanh Hoa ghi danh vào học trong 1 lớp, tôi

liền đến ghi danh 1 lớp ở Thanh Hoa, lớp học này tổng cộng có 43 người, lớp học đó tên là gì? Lớp học của những nữ doanh nhân thành đạt (**Giá trị quan phương Tây, phụ nữ thành đạt rất nhiều**). Trong 43 người đó, tôi là 1 trong số đó, sau khi đến lớp, có học chung với họ mấy lần thì tôi tìm hiểu một chút, trong 43 người này thì chỉ có 6 người chưa ly hôn, những người còn lại thành đạt cũng vậy, doanh nhân cũng vậy đều đã ly hôn hết (**Ngày nay các phụ nữ thành đạt ly hôn vô cùng nhiều**). Sau cùng tôi và họ trong quá trình học tập này, tôi có câu thông với họ một chút, cũng tức là tiếp xúc với văn hóa truyền thống rồi, nghe rồi nhưng bản thân tôi chưa thật sự đi thực hành, tôi cũng không có khả năng để khiến họ hiểu rõ về văn hóa truyền thống, để họ biết được phải nên làm 1 người nữ ra sao. Hỏi đó tôi chỉ biết là tôi không ở cùng 1 tần số với họ. Tình hình của họ là sao? Hễ họ ngồi nói chuyện với nhau thì sẽ nói những chuyện làm sao để chồng nghe lời họ. (**Người nữ vượt mặt người nam, cao hơn, nhanh hơn, mạnh hơn**). Tôi nói tôi là một người nữ, tôi lớn thế này rồi, từ nhỏ khi còn ở trong nhà cũng vậy, dưới sự hun đúc của cha tôi cũng vậy, rồi gả cho chồng tôi cũng vậy, tôi vẫn luôn cảm thấy một điều, người nam là trời, người nữ là đất, sao mà cứ làm ngược lại, cứ bắt trời phải nghe lời đất là sao? Điều này không đúng. Quý vị là một người nữ, tôi hiểu rõ đạo lý này, hôm nay tôi cũng chia sẻ với mọi người một chút, có lẽ những vị ngồi đây, bên dưới cũng có những vị đang chuẩn bị muốn ly hôn, sau khi nghe xong thì sẽ không thể

làm như vậy nữa, đừng ly hôn nữa. (Trời đất đảo điên, nhà nhà động đất) Không biết mọi người có phát hiện ra không, phàm khi con cái có vấn đề gì, hai ngày nay chúng ta nghe bài chia sẻ, chia sẻ của thầy giáo Hồ Ân, mọi người đã nghe rồi chứ? Nguyên nhân là gì? Ngày nào cha mẹ cũng cãi nhau, thầy ấy không vui nên mới thành ra như vậy (Báo cáo của bạn Hồ Ân). Và sau đó chúng ta còn có một cô giáo tên là Nguu Văn Vinh, cũng là một cô gái 19 tuổi, cũng là cha mẹ cãi nhau rồi ly hôn nên con trẻ mới có vấn đề. (Báo cáo của bạn Nguu Văn Vinh). Cha mẹ ly hôn không những quý vị không hạnh phúc, điều chủ yếu nhất là tương lai thế hệ sau của quý vị cũng không hạnh phúc. Chuyện ly hôn này nhất định không được có suy nghĩ như vậy. Mặc dù tôi không được học hành, nhưng tôi đã đặt ra cho mình 4 nguyên tắc căn bản mà mình phải giữ vững. Bản thân tôi đã luôn nghĩ thế nào? Đánh không đánh lại, mắng không mắng lại, thuận theo nghịch cảnh, kiên quyết không ly hôn. Điều này mọi người phải ghi nhớ, tôi đã làm như vậy, mọi người không làm như vậy thì cũng phải kiên quyết không ly hôn nhé, đây là những lời thật lòng. (Vợ chồng hai bên tự mình tuân thủ: Đánh không đánh lại, mắng không mắng lại, thuận theo nghịch cảnh, quyết không ly hôn). Lớp học này ở Thanh Hoa có 43 người chỉ có 6 người chưa ly hôn, những người đã ly hôn kia thì toàn có suy nghĩ này, ngoài việc xài tiền thì sẽ soi mói khuyết điểm của chồng, sau đó thì muốn đàn áp chồng mình, họ không chịu làm đất mà cứ muốn làm trời (Nữ thành

đạt nhe nanh múa vuốt, chị Cốc ta thoát nguy miệng cạp). Cả ngày cứ nhe nanh múa vuốt như vậy, sau cùng tôi không thay đổi được họ, tôi thấy mình cũng không thay đổi được gì thì phải rời khỏi môi trường này thôi. Khi chồng tôi bảo ghi danh lớp học đó đã tốn hết 2 vạn tệ đấy, 1 tháng chỉ học 1 lần, thật ra khóa học đó về sau tôi cũng không học nữa, bởi vì tôi cảm thấy tôi và họ không thể câu thông trên cùng một kênh, tôi cũng không thay đổi được họ, nên tạm thời rút lui đã, rút trước đã. Nhưng bây giờ mục đích tôi chia sẻ với mọi người là mục đích phía sau này. Về sau càng tiếp xúc với văn hóa truyền thống càng hiểu rõ đạo lý này, sau đó tôi lại bước vào lớp học này, lúc đầu tôi không thay đổi được họ, lúc ban đầu tôi không thay đổi được họ, tôi sợ bị họ làm ảnh hưởng nên rút lui trước, về sau tôi hiểu rõ đạo lý này rồi, tôi càng học văn hóa truyền thống, thật ra văn hóa truyền thống có thầy giáo nào đó đã nói rồi, văn hóa truyền thống còn có thể giúp người khác tăng trưởng trí huệ, tôi chứng thực một chút, văn hóa truyền thống đã tăng trưởng trí huệ cho tôi. (Chị Cốc lại quay về hang cạp, cạp cái nay biến thành nữ nhân) Về sau, khi tôi học văn hóa truyền thống thì tôi cũng đã có trí huệ, tôi đã biết nói chuyện với họ, bao gồm cũng đã biết lên bục câu thông với mọi người, trước đây tôi làm gì biết đứng lên bục nói chuyện, ở nhà nói chuyện cũng không nhiều, đi đâu cũng không nói nhiều, tôi chỉ âm thầm lặng lẽ mà làm là được rồi, đâu có nhiều chuyện để nói với mọi người thế này, không biết nói thì nói cái gì, nói sai thì sao. Văn hóa

truyền thống cho tôi trí huệ rồi, tôi lại bước vô lớp Thanh Hoa đó, tôi nhắm ngay mục tiêu đó, không phải dùng một cái câu thông toàn bộ, mà tôi chọn ra 3 người 5 người, rồi thân cận và câu thông, để họ hiểu rõ những đạo lý này, đem đĩa văn hóa truyền thống, sách văn hóa truyền thống cho họ, để họ hiểu rõ đạo lý này. (Nhu thuận là thiên tánh, nữ nhân vốn tương đồng). Tôi đã nói những đạo lý này, cổ thánh tiên hiền đã nói rồi, tôi đã nói về chuyện "trời - đất" mà mình hiểu, hồi chưa học văn hóa truyền thống, tôi chỉ làm, tôi cũng nói không được nó là cái gì, người nam là trời người nữ là đất, trời phải chống đỡ đại cục, người nữ là đất thì phải bao dung thấu hiểu, tôi đã nói với họ những đạo lý này. Sau đó tôi còn đặt ra cho mình 1 điều gì? Tôi rất giống 1 ngọn cỏ nhỏ, đi đến đâu cũng đều là bạn bè, đối với ngọn cỏ thì nơi nơi đều là bạn của nó, họ đều nói người nữ phải giống như nước, thật ra tôi cũng cảm thấy có những lúc tôi cũng rất giống nước (Thiên hạ nhu nhược, mạc quá ư thủy, thiên hạ cương cường, mạc quá ư thạch, trích thủy xuyên thạch, kì lực vô tỉ, nhu thuận bất nhược). Đây là cảm nhận của tôi, tôi đã từ từ học xong rồi ngộ, ngộ rồi bắt đầu đối chiếu với chính mình, nước thì gặp vật cản sẽ chuyển dòng, con kênh như thế nào thì nước sẽ chảy thành thế đó, thật ra thì tôi cũng làm được điểm này (Nước gặp vuông thì vuông, nước gặp tròn thì tròn). Tôi chia sẻ với mọi người một chuyện là ban đầu sau khi đã học văn hóa truyền thống thì tôi hiểu rằng ăn chay rất tốt, không ăn thịt rất tốt, nhưng khi đón cha mẹ chồng

qua sống chung, cha mẹ chồng tôi vẫn chưa hiểu những đạo lý này, khi các cụ mới đến tôi không thể không cho các cụ ăn chút thịt nào hết, nếu không cha mẹ chồng sẽ tưởng tôi ngược đãi các cụ, tôi không làm vậy. Sau khi cha mẹ chồng tôi đến ở cùng tôi cũng có mua thịt cho các cụ ăn, ban đầu tôi cũng có mua thịt về ăn, quý vị cứ thuận theo con đường đó mà chuyển, phương tiện thiện xảo, quý vị không thể cố chấp làm theo ý mình, vậy là sai rồi (**Đệ tử quy: Cha mẹ thích, độc lòng làm, cha mẹ ghét, cẩn thận bỏ**).

Ban đầu tôi cũng mua thịt cho các cụ ăn, sau đó thì nghe đĩa, nghe nghe nghe, sau đó mình mua về người ta cũng không muốn ăn nhiều, dần dần cũng sẽ ảnh hưởng đến hành vi của các cụ, không phải quý vị cố chấp làm theo ý mình, muốn khiến ai bỏ ăn thịt là liền bỏ luôn, không thể làm vậy (**Đệ tử quy: Cùng khuyên thiện, cùng lập đức, lỗi không ngăn, đôi bên sai**).

Ăn chay tốt, quý vị phải khiến người ta hiểu rõ đạo lý này, dần dần để giáo huấn của thánh hiền, để băng đĩa nói về việc ăn chay của thầy giáo nào đó, trí nhớ của tôi không tốt, để người ta nghe những lời giáo huấn của thánh hiền, đại đức, thầy cô, sau khi hiểu rõ đạo lý rồi, để người ta tự mình sửa đổi, đây là một cách làm của tôi (**Khuyên người sửa lỗi không được cưỡng ép, gặp vuông thì vuông tùy duyên khuyến hóa**). Khi tôi câu thông với những nữ doanh nhân và nữ thành đạt trong lớp học Thanh Hoa để họ thay đổi tư duy thì tôi phát hiện ra một vấn đề, những người phụ nữ này ly hôn với chồng của họ rồi, họ đi tìm người đàn ông khác thì cũng sẽ ly hôn, bởi

vì không phải người đàn ông này có vấn đề mà chắc chắn là do bản thân họ của vấn đề (Đạo đức phụ nữ, đã bị phê bỏ, hơn một trăm năm, nữ nhân Tây hóa, ngày càng cứng rắn, hơn một năm năm, muốn sửa cũng khó, dù khó vẫn sửa). Chủ yếu là họ phải thay đổi từ bản thân mình, sau đó họ mới có được một gia đình hòa hợp và mỹ mãn. Bản thân họ không thay đổi thì cũng vô ích. Tôi đã dùng băng đĩa và những lời giáo huấn của thánh hiền, dần dần từ từ hun đúc, còn họ thì từ từ, năm ba người phụ nữ này cũng dần dần trở nên mềm mỏng, dần dần hiểu ra những đạo lý này, tôi đã len lỏi vào trong lớp học này, bây giờ sự thay đổi của lớp học này cũng rất là lớn, tôi thấy cũng đã xuất hiện vài người muốn tái hôn rồi. (Ly hôn trị ngon, không thể trị gốc, rồi lại gây ra, đủ mọi họa hoạn, giáo dục nhân đạo, nam nữ khác biệt, ai giữ phận này, sao lại ly hôn). Ít ra họ đã nhận thức rõ rằng việc mình làm trước đây là không đúng, việc này tôi cũng cảm thấy mình đã có chút thành tựu (Thượng thiện nhược thủy, nhuận vật vô thanh). Mặc dù tôi không biết giáo dục nhưng phương pháp này cũng có tác dụng, bản thân tôi thấy rất có thành tựu, tôi phải tiếp tục cố gắng tranh thủ dần dần dưới sự ảnh hưởng của tôi giúp cho càng nhiều người trở nên hòa hợp, làm được việc này tôi sẽ thấy rất vui. Còn một việc nữa tôi muốn chia sẻ một chút, chủ yếu là bản thân tôi hiểu rõ một đạo lý là, thật ra trong một gia đình, người nữ sẽ gánh vác nguyên nhân quan trọng nhất để khiến gia đình này hạnh phúc. Nếu như người nữ làm không tốt thì gia đình này chắc chắn

là con cái cũng sẽ trưởng thành không lành mạnh, tài vật chắc chắn sẽ bỏ quý vị ra đi, người chồng có năng lực đến đâu cũng không kiếm được tiền, kiếm được tiền thì cũng sẽ đem cho người khác xài (Vợ hiền mẹ đảm, gia đạo hưng thịnh). Cho nên bản thân tôi đã ngộ ra một điều gì? Không có tri thức, không có văn hóa, nhưng nhất định phải hiểu lý, quý vị biết rõ vị trí của người phụ nữ. (Đời này kiếp này, điều quan trọng nhất, không phải tiền tài, không phải quyền thế, mà là hiểu lý, vũ trụ nhân sinh, thiên đạo nhân đạo) Thật ra tôi thật sự hiểu rõ rằng quý vị làm tốt vai trò người phụ nữ, con trẻ cũng sẽ tốt, chồng cũng sẽ tốt, sự nghiệp sẽ thành công, từ không có tiền đến có tiền, tiền thật sự không phải kiếm mà có, mà chắc chắn là do tu mà có. (Tiền không phải kiếm mà ra, tiền là do tu mà ra) Tôi hiểu rõ đạo lý này là sao? Bởi vì chúng tôi đã trải qua quá trình đó, từ không có tiền đến có tiền, đâu phải năng lực của chính mình, năng lực có bao nhiêu đâu? Mà là mình đã tu đức hạnh cho tốt thì số tiền đó chắc chắn sẽ chạy vòng vòng rồi cũng sẽ chạy đến công ty của quý vị, chạy vòng vòng rồi sẽ chạy đến nhà quý vị. Bản thân tôi có rất nhiều trải nghiệm, không phải quý vị đi tìm đơn hàng, mà là đơn hàng người ta cứ đến tìm quý vị, quý vị đựng một cái là có ngay, sự việc này cũng được thành tựu ngay, đó đâu phải là khả năng của con người, đó chắc chắn không phải là khả năng. (Nhân dĩ loại tụ, vật dĩ quần phân, thiện tâm thiện hành, cảm chiêu thiện nhân, thiện sự thiện vật, tất đắc thiện quả, bính bất thần bí). Quý vị như tôi hàng ngày cứ

đi theo chồng cùng nhau đến công ty làm việc, khi vừa tan ca về nhà, đến công ty thì tôi làm việc, chồng tôi là chủ tịch, tôi là tổng giám đốc, tôi sẽ chấp hành tất cả mọi chỉ huy và mệnh lệnh của chồng tôi. Sau khi về đến nhà, tôi vừa bước vô nhà, lúc này có chia sẻ với quý vị là vừa bước vô nhà cởi áo ra, chồng tôi vào phòng ngủ nằm xuống một cái, tôi sẽ bắt đầu rót nước bung vô cho chồng mình, chồng tôi nằm đó, cởi tất ra, có lúc nói một câu, về sau thì quen rồi, không cần nói tôi cũng giúp chồng mình cởi tất luôn, quần cũng giúp cởi ra luôn và đặt ngay ngắn ở đó, rồi rót nước cho chồng, rửa trái cây rồi cắt ra thành từng miếng, trái cây đều gọt vỏ cắt thành từng miếng từng miếng đặt bên cạnh giường chồng mình, tôi đặt trên đầu tủ cạnh giường, anh ấy nằm đó nghỉ ngơi, tôi đi nấu cơm. (Nữ tử chủ nội, nam tử chủ ngoại) Tôi nói nếu quý vị làm vậy, họ còn ly hôn với quý vị được sao? Họ tìm đâu mới gặp được người vợ tốt hơn thế này chứ? (Nam ở ngoài bên ba không thấp kém, nữ trong nhà vất vả không hèn mọn) Họ vừa nghe xong đều thấy rất kinh ngạc mà hỏi "Cô làm vậy được sao?". Tôi nói "Tôi làm vậy đấy thì sao hả? Đó là ông trời của chúng ta, không đối xử tốt với ông trời thì quý vị sao tốt được, cái gì cũng không tốt được". Nói với họ xong hình như họ không tin cho lắm. Tôi nói chồng tôi cứ nằm trên giường mà uống nước, đầu óc anh ấy phải suy nghĩ việc lớn, quý vị không để anh ấy có thời giờ rảnh rang thì anh ấy suy nghĩ việc lớn được sao? Quý vị phải cho anh ấy thời gian rảnh rang để anh ấy nghĩ việc lớn, chúng ta

làm người chấp hành cũng dễ, anh ấy bảo thao tác thì mình thao tác, còn chuyện suy nghĩ thì phải cho đầu óc nghỉ ngơi cho tốt. Sau khi đặt nước và trái cây trên đầu giường rồi, chồng tôi nằm trên giường, vừa đọc sách vừa suy nghĩ công chuyện, tôi đi nấu cơm. Sau khi nấu cơm xong, mấy ngày nay, đây thật sự là điều tâm đắc của tôi, dạo này tôi làm chút việc này để kể cho mọi người một chút, dạo này chẳng phải trời hơi bị lạnh sao, nếu như để chồng mình ra phòng bếp ăn cơm thì tôi lại sợ anh ấy bị lạnh, nên tôi nấu cơm xong rồi còn nóng hổi thì liền bung vào phòng ngủ cho anh ấy ăn (**Tỉ mỉ chu đáo, làm tròn chức trách**). Thật ra mọi người nghĩ coi, sợ anh ấy ăn bên ngoài phòng bếp bị lạnh, sau khi tôi về thì còn phải ở trong bếp nấu cơm, bản thân tôi thì không sợ lạnh, tôi chỉ sợ anh ấy lạnh. Anh ấy ngồi trong phòng ngủ ăn cơm xong rồi, tôi thu dọn chén đĩa rồi đem đi rửa, anh ấy suy nghĩ công việc. Tôi đã chia sẻ với những thầy cô đó, các thầy cô nói là không thể nghĩ bàn, tôi nói có thể nghĩ bàn, tôi làm vậy vô cùng vui vẻ. (**Người vợ tốt thật sự, ai đành lòng ly hôn**). Thầy giáo đã đặt ra đề mục này cho tôi, làm một tỉ phú như thế nào, nên tôi nói với mọi người một chút, thật ra nếu nói tỉ phú thì cũng không phải, bây giờ trên người mỗi chúng tôi nhiều nhất là chỉ có hai ba trăm tệ thôi, số tiền còn lại đều không phải của chúng tôi, đều là của mọi người, chỗ nào cần tiền thì chúng tôi sẽ gửi qua, để tài vụ quản lý chứ chúng tôi cũng không quản (**Tích tài thương đạo, xả tài bồi phúc: Vì chính mình tích lũy tài vật sẽ tổn hại nhân đạo, vì đại**

chúng quen tiền xả vật là tu dưỡng phước đức). Chúng tôi không quản lý tiền, chỉ có hai ba trăm tệ là của chúng tôi thôi, đạo lý này là như vậy đây, tôi đã làm như vậy đây. Bao gồm những việc như lau chùi giày da, thật ra có những lúc họ cứ hỏi tôi mãi, tôi nói sau khi chồng tôi về đến nhà, hít thở thì phải tự mình làm, những việc còn lại đều do tôi làm (Chồng ở ngoài bên ba phục vụ vợ, vợ ở nhà vất vả phục vụ chồng). Họ nói như vậy họ làm không được, tôi nói quý vị làm không được, quý vị làm không được thì sẽ ly hôn, quý vị là một người nữ thì quý vị phải phục vụ người nam, phải làm cho được, quý vị làm không được thì sẽ ly hôn, quý vị nói tại sao lại làm không được chứ? Tôi thật sự đã làm rất là cam tâm tình nguyện, nói một cách thật lòng, những điều tôi nói đều là rất thật lòng, mọi người có làm hay không thì tùy, đó là tính cách của mỗi người, tôi thật sự đã làm và cảm thấy rất tốt, chồng cũng không muốn ly hôn, rất tốt, con cái cũng rất tốt, cha mẹ ruột cũng vui lòng, cha mẹ chồng cũng hoan hỉ, chỉ làm như vậy là đều được vui vẻ. (Chồng cam tâm tình nguyện bận việc bên ngoài, vợ cam tâm tình nguyện bận việc bên trong) Nếu quý vị muốn mọi người trở nên vui vẻ, tôi cảm thấy quý vị tìm chiêu lợi hại tới đâu vừa muốn chồng làm việc nhà cho mình, lại vừa kiếm tiền cho mình, tôi thấy quý vị sẽ không nhận được. (Tự giữ bản phận, nam nữ bình đẳng) Tôi thấy chỉ có phương pháp như tôi là mới nhận được. Thật sự là như vậy. (Văn hóa Trung Hoa, phù hợp thiên đạo, nam nữ khác biệt, tự giữ bản phận, thật sự bình đẳng,

gà mái đòi gáy, gà trống đẻ trứng, trái nghịch luân thường) Tôi cảm thấy, các thầy nói tại sao phải kiếm tiền, phải nên làm một người nữ như thế nào, thì tôi đã làm như vậy đây, tất cả các công việc nhà, thật sự mà nói tôi cam tâm tình nguyện làm hết, có một hôm chồng tôi không có nhà, tôi cảm thấy công việc nhà ít đi, bản thân tôi còn thấy nhợt nhèo nữa là. Tôi cũng không biết làm việc gì khác, tôi cứ về đến nhà là sẽ hầu hạ chồng mình, dọn dẹp nhà cửa, làm những việc này, làm cho tốt rồi, làm tốt những việc người nữ nên làm rồi thì chính mình sẽ là một phụ nữ thành công, phụ nữ thành công, quý vị nói phụ nữ thành đạt, phụ nữ thành công, cứ nói phụ nữ thành đạt phụ nữ thành công, ngay cả chồng cũng không giữ được, ly hôn mất, còn thành công cái gì chứ, thành công chỗ nào? Bất luận là học văn hóa truyền thống cũng vậy, việc căn bản nhất là làm người, quý vị suốt ngày cứ hô hào khẩu hiệu xã hội hòa hợp, xã hội hòa hợp, nhưng quý vị quay đầu lại là mắng con, là mắng chồng, xã hội hòa hợp được sao? (Tự giữ bốn phận, gia đình hòa hợp) Chính mình còn chưa làm mình hòa hợp được, xã hội sẽ vì sự không hòa hợp của quý vị mà không hòa hợp được, mọi người thấy có đúng không? Chúng ta đừng nói chi xa xôi, phải bắt đầu từ chính mình trước, chính mình làm cho tốt đã, hòa hợp thân tâm chính mình, để chính mình ảnh hưởng đến không khí hòa hợp trong gia đình, không khí hòa hợp trong công ty, thì xã hội này làm sao không hòa hợp cho được? Mỗi một người đều có thể khiến gia đình hòa hợp, công ty hòa hợp, chúng ta nói tới

xã hội này, cứ nói cho xa xôi còn mình thì không làm, quay đầu một cái là trở mặt, không được (Đại học: Tu thân - thân tâm hòa hợp, tề gia - gia đình hòa hợp, trị quốc - xã hội hòa hợp, bình thiên hạ - thế giới hòa hợp). Nhất định đừng có, tôi phát hiện ra một số vấn đề, giảng dạy xong rồi, quay đầu một cái là nổi nóng với người khác, tôi ngốc, khi tôi không biết ăn nói thì, thật ra là có rất nhiều lúc tôi đã cảm nhận được, ngốc cũng không cần sợ, mình không biết ăn nói không biết làm việc thì mình cười (Mặt ta vui, lời ta dịu). Khách khứa tới cũng vậy, đơn hàng tới cũng vậy, thật ra quý vị coi tôi đã làm một người nữ như vậy đấy, thật ra ở công ty thì tôi làm tổng giám đốc cũng không tệ lắm. Tôi lấy một ví dụ đơn giản nhé, tôi không biết làm chuyện khác nhưng tôi biết quan tâm đến người khác, tất cả các nhân viên của tôi từ trên xuống dưới tôi đều coi như là, nhất là sau khi học văn hóa truyền thống xong thì tôi không coi họ là người ngoài, đều là chị em, chị em ruột thịt, tôi sẽ không dùng chế độ để quản lý họ, mà tôi sẽ dùng tình thương của mình để quan tâm đến họ. (Người nữ trước hết phải khiến gia đạo an định, gia đạo an định rồi mới làm sự nghiệp) Vậy thì không cần quản nữa, họ thông minh hơn tôi (Bốn phận của tất cả các lãnh đạo: Tác chi quân - lãnh đạo cấp dưới phát triển quang minh chính đại; tác chi thân - chăm lo khiến cuộc sống của cấp dưới không còn sầu lo như đối với thân quyền của mình; tác chi sư - đảm đương vai trò sư trưởng thường dùng đức hạnh, học vấn để dạy bảo). Tôi vẫn thường định hướng cho chính mình, là

con người thì đều thông minh hơn tôi, khéo léo hơn tôi, tôi rất là ngốc, nói năng văn tự cũng không mạch lạc trôi chảy, hoàn toàn làm không được, nhưng tôi có một cái gì? Tình thương của tôi lớn hơn người khác là được, tôi không coi họ là người ngoài. (Hiếu kinh: Hiếu để chi chí, vô sở bất thông). Buổi sáng khi tôi từ nhà đi đến công ty, tôi nhận thấy hôm nay trên khắp đường phố tại sao đều bày bán táo, lại còn lớn hơn ngày thường rất nhiều, vừa tròn vừa đỏ, tôi cũng không biết là nguyên nhân gì, tôi nghĩ nếu họ đã bán những trái táo to như vậy, người người đều mua, thì tôi cũng mua luôn, đem về phát cho nhân viên mỗi người một cái, sau đó đến công ty thì họ nói "Giám đốc Cốc cũng thời thượng thế này, hôm nay là lễ Bình an, còn cho chúng ta mừng lễ Bình an nữa, tặng cho trái táo bình an nữa" (Đã thương người thân, lại thương người ngoài). Thật ra tôi nói "Tôi đâu có thời thượng gì, tôi hoàn toàn không biết hôm đó là lễ Bình an, tôi chỉ thấy trên đường có bán táo, hôm nay vừa lớn vừa đỏ hơn hôm qua, nên tôi mới đem cho mọi người mỗi người 1 cái, không phải thời thượng", thật ra là do tôi có một tình thương chớm nở tự động tự phát mà thôi, ngồi trên xe thấy người ta bán táo, mấy nhân viên đó quý vị đi rồi họ vẫn làm việc, có người nào làm không tốt hơn tôi đâu, hoàn toàn không cần quý vị làm gì hết (Nếu người thích, dốc lòng làm, nếu người ghét, cẩn thận bỏ). Chúng ta cứ dành ra thời gian, trong quá trình học tập văn hóa truyền thống, tôi đã hiểu ra một đạo lý thế nào? Tiểu hiếu trị gia, trung hiếu trị xí, đại hiếu trị quốc

(Tiểu hiếu trị gia, trung hiếu trị xí, đại hiếu trị quốc), thật ra tôi đã từ trung hiếu, tức là sau khi trải qua giai đoạn từ tiểu hiếu đến trung hiếu, bây giờ thì tôi đã đến giai đoạn đại hiếu này rồi. (Lương nữ an gia, hiền nữ an quốc). Ngốc thì ngốc, nhưng mình học, ngộ, rồi tự mình làm, tức là 3 bước như vậy, học được, ngộ được, làm được, bây giờ 3 trình tự này bản thân tôi đã ngộ đến trình độ như thế nào rồi? Tôi đã đến bước đại hiếu rồi, đại hiếu có thể trị quốc, bây giờ thì tôi, quý vị coi đứng trên bục giảng này, mỗi lần đại hội trên lầu dưới lầu hơn 2000 người, một chút tâm đắc này của mình nếu chia sẻ cho mọi người ai hưởng dụng thì người đó thọ ích thì sự hòa hợp trong xã hội sẽ không vì một chút tâm đắc này của tôi, xã hội hòa hợp tôi cũng đã góp thêm một chút tác dụng nhỏ nhoi vào đó rồi, đây chính là trị quốc. (Nhà có vợ hiền, cả nhà yên ổn; nhà nhà có vợ hiền, cả nước yên ổn; nước nước có vợ hiền, thiên hạ yên ổn) Đây là tự tôi ngộ, tôi cũng không biết có chính xác hay không, tôi đã ngộ như vậy đấy, lúc ban đầu là tiểu hiếu, sau đó là trung hiếu, ở đây quý vị coi làm được việc lớn như vậy, đó gọi là đại hiếu trị quốc. Dù sao thì đây là những điều tôi vừa học, vừa ngộ, vừa làm, đem ra chia sẻ cùng mọi người. (Nhất quốc an định, hệ ư vạn gia; vạn gia an định, hệ ư phu phụ; phu phụ an định, hệ ư bổn phận; bổn phận tang thất, nhất quốc đại loạn) Bất luận là có văn hóa cũng vậy, không có văn hóa cũng vậy, chỉ cần chúng ta học xong rồi làm, chúng ta có một tình thương lớn, cùng nhau hoằng dương văn hóa truyền thống. Trong một

quyển sách nhỏ tôi có đọc được một đoạn thế này "Xã hội hiện nay của chúng ta có rất nhiều rất nhiều người chìm trong bể khổ đón đau vầy vùng", khi tôi đọc đến đoạn này thì thấy rất chấn động, rồi thấy những vị lên bục chia sẻ cũng vậy, bây giờ xã hội này thật sự có rất là nhiều người đang chìm đắm trong bể khổ đón đau vầy vùng, nguyên nhân đón đau vầy vùng này, không phải do những người này hư hỏng, nhân chi sơ tánh bản thiện, người người đều là người tốt, điều này thì tôi tin chắc không hề nghi ngờ. Tại sao họ lại chìm trong bể khổ mà đón đau vầy vùng? Bởi vì không gặp được văn hóa truyền thống, giáo huấn của cổ thánh tiên hiền chúng ta, cho nên mới bị rớt vô trong bể khổ này. Khi đã bị rớt vô trong bể khổ đó, nếu như không có người nào biết bơi để đến cứu họ, chỉ dựa vào sức họ, lăn lộn ngoi ngóp, khổ sở vầy vùng, nếu như không có ai biết bơi mà đến cứu họ, bản thân họ sẽ khó lòng thoát ra được. (Thương cha mẹ ruột, thương cha mẹ chồng, thương chồng, thương các con, thương đại chúng, thương vạn vật) Bây giờ những người đau đón vầy vùng trong bể khổ thì quá là nhiều. Quý vị coi từ học sinh tiểu học cho đến người trưởng thành thật sự là sống rất khổ sở, những thầy cô lên bục chia sẻ với chúng ta, mọi người cũng đã nghe rồi, thật sự đều đang vầy vùng trong bể khổ này, khó lòng thoát ra, cho nên tôi đã lập chí phải cứu lấy tánh mạng con người, nhân chi sơ, tánh bản thiện, cứu cái tánh đó. (Tam tự kinh: Nhân chi sơ - người người đến với thế giới này, tánh bản thiện - nhân tánh vốn dĩ đều thuần tịnh thuần

thiện, cầu bất giáo - nếu như không nhận được sự giáo dục nhân đạo, tánh
nãi thiên - nhân tánh bổn thiện sẽ bị thay đổi). Tôi phải lập chí cứu lấy cái
tánh của con người, cái tánh này có thể sẽ, khi cái tánh của một người, nếu
họ thay đổi thì họ sẽ có thể thoát ra khỏi bể khổ đó. Cái tánh này chắc chắn
là cái tánh trong "nhân chi sơ, tánh bổn thiện" (Người người khôi phục
nhân tánh, từ đó thiên hạ thái bình). Cứu mạng con người chỉ là việc nhất
thời, cho họ tiền thì họ xài cũng hết, nếu như khiến cái tánh của họ tìm
được trở lại thì vĩnh viễn không đọa lạc. (Quyên góp tiền tài, cứu người
nhất thời, quyên góp y áo, cứu người ốm no, hoằng dương giáo dục, phục
hồi nhân tánh, giải cứu căn bản). Sau khi coi xong quyển sách này, dù sao
thì tôi nghĩ nên tôi chỉ ngộ như vậy, ngộ rõ ràng đạo lý này rồi, thật ra việc
cứu người thật sự là phải cứu từ trong bản tánh của họ mới thật sự cứu được
con người này. (Sự việc cấp bách đời này, khôi phục giáo dục thánh hiền;
sự việc công đức lớn nhất, hoằng dương văn hóa truyền thống) Cho nên
bản thân tôi đã âm thầm hạ quyết tâm bất luận bản thân tôi có văn hóa hay
không, bất luận tôi nói năng hay hay dở, nhưng tôi đã lập chí là phải làm
theo phương hướng này, từ một điểm lan ra một mặt, một phụ nữ không có
văn hóa như tôi, một đóm lửa nhỏ có thể thiêu đốt đồng nội, tôi cũng phải
làm một người thiêu đốt đồng nội, tôi cũng phải làm một người thiêu đốt
đồng nội, bây giờ tôi cũng đã hiểu một cách cạn cợt là phải cứu cái tánh
của con người, bây giờ cho đến hiện nay, không có phương pháp gì khác,

TÔI ĐÃ LÀM VỢ TỈ PHÚ NHƯ THẾ NÀO
CÔ GIÁO CỐC ÁI LÂM

chỉ có hoàng dương văn hóa truyền thống, chỉ có tổ chức những luận đàn như chúng ta ở đây mới có thể thay đổi cái tánh của con người. Cho nên tôi đã hạ quyết tâm, trong phương diện này, sau này tôi phải dùng tinh lực và thời gian của mình, cho đến tiền tài của mình để phối hợp với các thầy cô hoàng dương văn hóa truyền thống trên khắp mọi miền đất nước, vì muốn thay đổi nhân tánh mà công hiến một phần sức lực nhỏ nhoi của mình (Thệ nguyện công hiến tài phú cuộc đời hoàng dương văn hóa truyền thống Trung Hoa). Xã hội của chúng ta nhờ đó sẽ phồn vinh giàu mạnh hòa hợp. Cảm ơn mọi người, cũng hết giờ rồi, dù sao thì chỗ nào tôi nói không hay, chỗ nào tôi nói không đúng thì mọi người...